

derom ved at gjennemlæse Aalterne fra de senere Aar vedrørende dette. Spørgsmaal, at der hos Administrationen er en overordentlig stor Utilbøielighed til at gaae ind paa denne Sag, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Der er — det er det Indtryk, jeg har faaet, ikke mindst ved at deeltage i den nævnte Commissions Forhandlinger — en bestemt Utilbøielighed tilstede, og det skulde glæde mig meget, om den høitærede Indenrigsminister kunde være istand til at omvende de Mænd, hos hvem denne Utilbøielighed findes, og at vise dem det Duffelige i, at der bliver rørt ved Sagen; men saa stor Tro jeg end har til hans Overtalelsesevne, saa tilstaaer jeg dog, at jeg ikke nærer det bedste Haab om, at han kan udrette Noget i den Henseende. Jeg troer derfor, at vi bør søge dette Forslag fremmet, at vi bør lade et Udvalg tage det under alvorlig Overveielse for at see at bringe det Bedste derudaf, vi kunne. Efter de Ytringer, der ere fremkomne fra Ministeren, kunne vi vel neppe vente at faae en Lov ud af det, idetmindste ikke i denne Session, men vi ville dog, dermed have holdt Sagen gaende, vi ville mere og mere have gjort det indlysende, ogsaa i de høiere Administrationskredse, at dette er en Sag, der virkelig trænger til Afhjælpelse.

Sad: Enhver, som har seet paa dette og det foregaaende Lovforslag, vil komme til den Overbeviisning, at de begge have modtaget en del Forandringer; dette gjælder dog navnlig med Hensyn til det foregaaende Forslag, idet det, der nu foreligger, langt mere med Hensyn til Hovedprinciperne ligner, hvad der forelaa ifjor, end Tilfældet er med det nylig behandlede Lovforslag. Da jeg nu ifjor temmelig udførlig udtalte mig imod Lovforslaget, skal jeg ikke atter nærmere gaae ind derpaa, men blot tillade mig at bemærke, at jeg iaar ligesom dengang troer, at det er aldeles urigtigt, saaledes som det ogsaa fornylig er udtalt af den høitærede Indenrigsminister, at ordne dette Forhold uden at tage hele den øvrige Skovlovgivning under Overveielse og nærmere Bestemmelse.

Det har derfor været mig meget behageligt at høre dette fra Ministerbordet, og jeg skal kun dertil sige, at jeg med den sidste ærede Taler er overbevist om, at vort Skovvæsen og hvad dermed staaer i Forbindelse, netop er et Forhold, som meget trænger til Omordning og nye Bestemmelser ad Lovgivningsveien. Det gjælder baade med Hensyn til det Forhold, som her nærmest har været Gjenstand for Lovforslag, nemlig Skovbeskatningen, og i mange andre Henseender, at Skovlovgivningen trænger til meget store Forandringer. Jeg skal kun antyde, men aldeles ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om alle de Ulemper, som det bundne Skovbrug medfører, eller om det ikke var muligt ganske eller dog tildeels at give Skovbruget frit, men jeg skal dog foruden at nævne dette ganske i Almindelighed, tillige henlede Opmærksomheden paa enkelte specielle Punkter, som ikke staae i absolut Forbindelse med Diemedet med Indskrænkningerne i Skovenes frie Afbenyttelse. Hvor bethdeligt generende er f. Ex. ikk Lovgivningens Bestemmelse om, at Udstykning ikke maa finde Sted for Skove, som ere under 100 Tdr. Land, og hvilken Betydning har dette ikke for den store Landbefolkning, thi det er jo aabenbart en Bestemmelse, som forhindrer Udstykning fra en hvilken som helst Bondeeiendom. Navnlig i vore Dage, da Eiendommernes stigende Indtægter og Agerbrugets Udvikling medfører en bethdelig Deling af Eiendommene, og Udstykning af Agerjorden finder Sted i større Omfang Dag for Dag, er det i høi Grad generende, at det Samme er umuligt med Hensyn til Skovene. En anden Bestemmelse, som heller ikke staaer i absolut Forbindelse med det tvungne Skovbrug, er den, at en Rjøber ikke maa hugge til Salg i de første 10 Aar; vil man endelig blive ved de Hovedbestemmelser, som hidtil have været gjældende, saa kan man jo indskrænke sig til det almindelige Paabud, at Ingen maa hugge til Upligt. Som sagt, der er saaledes mangfoldige Bestemmelser, der trænge til Forandring efter Tidens Løb.